

KEMENESALJA

Megjelenik minden vasárnap reggel.

Előfizetési ár: negyedévre 2 pengő, félévre 4 pengő, egész évre 8 pengő.

Hirdetés díja előre fizetendő.

POLITIKAI LAP.

Felolvas szerkesztő és kiadó:

DINKOREVE NÁNDOR.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:

Dinkoreve Nandor könyvtárája Ceclémölkön ideiglenesen a szellemi részli közlemények hirdetések és mindenemű pénzületékek.

Jelszavak, maszlagok.

Írta: Bodó János, országgyűlési képviselő.

A szomorú végű őszi rózsás forradalom keserű emlékei már beigazolták, hogy jelszavak tömeghatásai mily károsak. Akkor divatos jelszó volt Károlyi Mihályék részéről, akik az országot romba döntötték, hogy »antant barátok vagyunk« (ami hazugság volt, hisz az antant hatalmak darabolták fel országunkat), hogy »nem akarunk katonát látni« (amire ellenállás nélkül vonultak be ezrves hazánkba a bocskoros hullarablók »győzelmi« mámorban, kifosztva a csonka országot is).

Akkor is a lelkileg megzavart tömegeket jelszavakkal igyekeztek megtéveszteni. Az 1918 évi októberi forradalmat követte azután a kommunizmus és a Trianon. Két mohácsi vész, amelyeknek következményeit szenvedjük most a legválságosabb gazdasági helyzetben.

Komoly tapasztalataink vannak tehát arról, hogy jelszavaknak többé már ne düljünk be. Saját bőrünkön éreztük a jelszavak korbácsútésait.

És csodálatos, ma újból jelszavak röpködnek a levegőben. Szélsőséges politikusok és politikai ügynők, akik már elfelejtették a nemzeti megáztatásnak szomorú korszakát, akiknek tehetetlenségüknek a lelkiismeretlenségük nagyobb, akik a jogrendes állami kormányzás viszonyaiba nem tudnak beleilleszkedni, a jelszavak rohamát indították meg, hogy újból felfurdulást idézzenek el.

Szélső baloldali (szociálista kommunista) politikai ügynők sűrűnek-forgognak a vidéken, új földosztást hirdetve, agrárreformot, amely ingyenföldhöz juttat mindenkit. Az orosz szovjet iskolá-

bán kitanult agitátorok csűrhe hada mélyezze meg az egyszerű hiszékeny lelküket, hogy újból a kommunizmus lángcsóvját élesszék. Szociálista képviselő tűzelik a vidéki elégedetlenséget, amiből ráadás csizmát, árvalányhajas kalpagot vesznek magukra, mintha a falu földműves népének hivatalos vezetői lennének.

Sokan elfelejtették már, hogy ép ez a társaság volt Kun Béla kiszolgáló személyzete, ez a társaság akasztotta a kommunizmust megtagadó gazdákat, akik négy évi hosi frontszolgálat után visszatértek családjukhoz, ezek a vezérek ülészetek a vörös parlamentben, mi közben a parlamenti pincékben apácákat, papokat, derék hazafiakat balálra kintoztak és dobálták a Dunába.

A szociálista-kommunista politika most a falu felé fordult, mert tudja, hogy a földet turó magyar hű a hazai rőghöz, imádja az Istent, szereti a hazáját és az ezeréves magyar küzdelemben a haza védelmében mindenkor a legjobban vette ki a részét. Ezt a nemzeti hagyományaihoz joggal, becsülettel ragaszkodik, ma azonban a godok tengeterében küzdők véreink akarják most mindenféle maszlaggal, jelszóval az el-tévelyedés utjára sodorni. Sajnos sokan elfelejtik, hogy ennek a társaságnak az ingyen földosztás (tehát mástól elrabolni) csak szelbámoskodás, hisz nem a magántulajdon elvén állók is azt tennék, mint a világmegváltó moszkvai despoták, akik az orosz parasztoktól elvették a földet, a földet ingyen kell megmivelniük, a kancsuka véres útjai mellett és amikor jön az aratás, a termés betakarítás, akkor megjelennek a vörös príbék, elvisznek mindent és kenyérjegyét hagyják vissza, amelyek alapján grammonként kapnak egy kis liz-

tet, burgonyát, néha semmit (több millió falusi orosz már éhségben pusztult el).

Ez az orosz népbiztos uralmat, rendszert akarják ezek a »népbarátok«, nem pedig azt, hogy a verejtékes falusi munkás, földműves házhoz, földhöz, magántulajdonhoz jusson. Azt akarják ezek a felforgató elemek, hogy az Istenháza, a templomok csapszékeké alakítsanak át, ahol a piffert hásu népbiztos urak a jólétben dözölve orgiákat üljenek, miközben az általuk »megváltott« nép barom módra leszlyedve száraz kenyéren tengődjön. A magyar kommunizmus jelszava is az volt, hogy »a szociális termelésből fakad a jólét« és ennek eredménye az volt, hogy míg a népbiztos urak pezsgős tivornyákban tobzódtak, a »proletár elvtárs« tökfözeléket és gersit lehetett szükséges kiporciózásban.

Ennek a más zsebében kotorászó fekete szervezetnek lényeges jelszava volt »ami a tied, az az enyém és ami az enyém, az nem a tied«.

Hisszük, hogy a volt frontarcos falusi nép, ami a világháború minden borzalmán keresztül családjához visszatért, nem hagyja magát becsapni, hogy idegen isteneknek szolgájává váljék és a maga koldusává.

Nem jelszó, hanem kenyér kell, mert jelszavakkal nem lehet jóllakni. Testvéri segítség, nyújtás kell, amely nem a hazugság légvárát festi a szemek elé, hanem a való tényekkel igazolja a népies magyar politikának a megvalósítását.

Ma a »vöröskönek« a jelszava »ki a falusi« Hát a falusi népnek erre válasza legyen »ki a faluból, de röptiben«.

Hirdessen a Kemenesaljában.

Amikor . . .

Emlékszel? Amikor mentünk kéz a kézben, hangtalan szikráva remegő csillagosten, susogó lombok alatt, el a csillánzó tó mellett, homályba vesző kanyargó néma utakon?
Emlékszel? Amikor velünk sóhajtott a szél, amikor velünk susogott a lomb, amikor valahonnan lelkünkre sirt egy tárogató édes-bus hangja, amikor már hullott a falevél, sizzent a baraszt.
Emlékszel? Amikor megállottunk a csillánzó tó partján, aztán meg oit a százados fa lombja alatt aztán sötét a hold és az első csók odaremegett madonna arcod hamvas pirjára. Emlékszel az első lépve ölelésem, az első félő csókra?
Emlékszel? Amikor ott álltunk, fekete ciprus t, fehér keresztiek között; a temetőben. Emlékszel, amikor tessólkoltam a legdrágább könyvedet, emlékszel? Amikor együtt vettünk virágot. Emlékszel? Amikor sirbi, panaszkodni, zokogni és kérni oda jártunk, ahol mindig könyvek hullanak.

Emlékszel? Amikor hosszú téli esteken szövögettük a legszebb álmodat, amikor egymást vizságtalva, bátorítva feszültünk neki új életcsatáknak. Emlékszel, amikor együtt álomra lépve rőtünk a csendes utakra. Ugy-e, emlékszel a kiskapura, a lopva csókoló csókokra. Ugy-e emlékszel?
Emlékszel-e? Amikor pergett a film és bohó képeken összevillant kacagva szemünk és egymásba simuló kezünk.
Emlékszel? Hogy tudtunk mi örülni, a tova zúgó vonatnak, a piros naplementének, egy-egy egymásba ringó táncnak. Ringó simulva egybeolvadó tangó, lágy keringő, amikor egymásba csillant a szemünk és meghalt minden s mintha csak mi ketten táncoltunk volna, csak ketten ringva, simulva karomban. Emlékszel?
S hogy kacagtunk a sorson! Hogy öleltek magunkhoz a jövőt, amelyek könyv, szenvedés és gyötrelm az ára.
Te tudod, hogy mint lettem napról-napra fáradtabb, te tudod, hogy arcomra ráncolt az

éjszaka gondja: Sápadt arcomon tilt az átvirrasztott éjszaka fénye. Te tudod senki más, hogy mi az én életem. Kérlek, legyen a Te életem az én pihenésem. Legy Te a napi munka után üdítő forrásom!

A nő: a minden. A vér, a könyv, az átok, a fájdalom, tén és a halál, de légy Te a szerelem, az örök szeretet, amely csak add tud, sokat, nagyon sokat, amit egy nőnek egy férfi soha vissza nem tud adni.

Csak Te tudod, hogy miért tépelődöm gyerekeiddel, vének gondján. Te tudod, hogy mi az én életem: Csak másnak élés.

Enyém lehet minden, hirnő, gyönyör és a nagyvilág, elérhetem minden világot és azt csak annak a mélyszemű, örökbeadó, madonna arcn, kéré, könyörgő és engem olyan nagyon, de nagyon szerető szerény Jóságomnak köszönhetem, aki mindig csak ad és mindig gazdagabb avval amit ad. Aki csak úgy szórja lelke kincsait, aki kifogyhatatlanul csak ajándékoz, akinek azért, amit az Isten nem adott meg mindent, amit másnak megadott, de mégis nekem a legnagyobb bünye, amelyet soha nem adok másnak.

Ílj. Sebőth Terema.

Uj vas...
Lakat...
Köze...
Vidéki...
Zongor...
Hangol...
GRA...
IMI...
NAG...
LA R...
Korcs...
Egész...
Bárlat...
Uj vas...

Orvosi hét... (fördi Gygyfordás...)

Orvosi hét... (fördi Gygyfordás...)

Rendület az... (a közgazdasági...)

Rendület az... (a közgazdasági...)

Gyomor... (talanságnál, szor...)

Gyomor... (talanságnál, szor...)

Járnél... (szertüv iz alapon...)

Járnél... (szertüv iz alapon...)

Március... (zans koreték köz...)

Március... (zans koreték köz...)

Ha Budape... (a fenyvesen atlá...)

Ha Budape... (a fenyvesen atlá...)

Több varmeg... (a kéménységi...)

Több varmeg... (a kéménységi...)

Ötáz... (a népzserü képm...)

Ötáz... (a népzserü képm...)

Megjédt lovak. A sárvári hélió h... (a Batihiány-utca...)

Megtílták az autófuvározást a keres... (kedelmi miniszter...)

Huszonöt doktor, hnoz tanító egy ut... (mestéri állásért...)

Készülő érelmeskedésnél a term... (mészetes >Ferenc...)

Kötelező a tornaruha. Karafiab Jeno... (kultuszminiszter...)

Gyümölcsfái úttese Schriker... (Sándor falkósfájból...)

Magyar-olasz áruforgalmi egyezmény. (A magyar és olasz...)

Egy táncosnó regényes házassága. (Erről közl...)

Mi lesz harmadfél millió hold földdel? (Megindulnak a...)

SCHRIKER SÁNDOR FAISKOLÁJA Alsótekeres-pusztán up. Lepsény. Gyümölcsfát, diszfát, diszcserjét és rózszát a legjobb minőségben...

annak meg... (valamint a bérlő...)

Egy szegény leány története. (A modern...)

A Magyar Mezőgazdasági Társaság... (Győmőrey György...)

Adóügyi értekezlet. (Hétlőn délelőtt...)

Színház. Szalay Károly színtársolata... (a kévés, de...)

elgondolá-ban, mint előadásban kitűnő... (Ruz Irén mint...)

